

Lunczer Imre A Hadseregben

Ez a kép Dunaszerdahelyen készült rólam 1940-ben A Horthy-időben 21 évesen soroztak katonának. 1935 októberében vonultam be, és 1937-ben szereltem le. Visszamentem az állásomba, de nem volt nyugalom, mert alig hogy hazaértem, már kaptam egy úgynevezett SAS-behívót, ez azonnali indulást jelentett. Alighogy leszereltem, dolgozni kezdtem, két hétig, háromig, jött egy újabb SAS-behívó. Ez így ment, már nem volt összefüggő munkaidő, mert állandóan bevonultam a Felvidékre. És ott Vágvecsén határőrszolgálatba helyeztek. Ez is egy kitolás volt, mert a zsidókat kirakták a határba, minden településtől távol. És bizony ez a csehszlovák határon volt, nem a legnyugodtabb körülmények között. Kitettek a hadseregből, de munkaszolgálatba helyeztek, és Dunaszerdahelyen még katonaruhában voltam munkaszolgálatos. És emlékszem, hogy Dunaszerdahelyen énekelve mentünk. Egy egész zsidó század volt. Fene tudja, mivel töltöttük ott az időnket. Kivezényeltek ide meg oda, futballpályára, aztán mindig énekelve mentünk. Mert kellett énekelni. 1942-ben szeptember 17-e volt az utolsó nap, emlékszem, amikor még együtt voltunk zsidók katonaruhában. Utána jött a munkaszolgálat, elvettek mindent ruhát, fegyvert. [A honvédelmi minisztérium 1942 márciusában adott ki rendeletet arról, hogy a zsidó munkaszolgálatosoknak a saját polgári ruházatukat kell viselni és erre sárga karszalagot kell varrni, de sok alakulatnál már 1941 végétől elvették a zsidóktól az egyenruhát. 1942 tavaszáig nem volt általános a sárga karszalag viselése sem, de a parancsnoktól függően sok alakulatnál ezt is bevezették. (R. L. Braham: A népiirtás politikája. A holokauszt Magyarországon. Budapest, 2003, 31. old.) -- A szerk.] Mint munkaszolgálatos még eleinte imitt-amott tudtam hazamenni. A komáromi

Frigyes laktanyában voltunk, és volt egy Szabó Miklós nevű részeges disznó falusi jegyző, az volt a mi zsidó századunk parancsnoka. Akkor már nem nagyon járhattunk ki. De jött a december 6-i Miklós nap. Arra a feltételezésre alapozva, hogy ez tökrészegre leissza magát, tíz-tizenketten úgy döntöttünk, hogy hazalógunk, kiszökünk a kőkerítésen. Hazaértem reggel, ez egy szombati nap volt, de vasárnap kaptam egy táviratot, hogy azonnal vonuljak vissza. Hát kérem szépen, hogy mit kaptunk! Hát amit el lehet képzelni, mindent. És mondta, hogy örülünk, hogy ezt kapjuk, mert kint a fronton agyonlőne. Ez volt az utolsó, azt hiszem, amikor otthon jártam. Annak köszönhetem, hogy nem kerültem Ukrajnába, hogy a Dunából hasig érő vízben kellett nagy sziklatömböket kihengergetni. És két szikla közé került az ujjam, leesett a körmöm és begyűlt. Akkor voltak az ukrainai század-összeállítások, és zsidó orvos volt, és az nem sorozott be, így maradtam vissza. De aztán volt Mauthausen és Günskirchen lett a vége